

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 262.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058875280/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

Trænge vi til en Reformation, som den i
Luthers Dage?

og paa dette Spørgsmaal vil jeg, ved den Hellig Aands naadefulde Bistand, svare kortelig og sanddrue.

Elskelige i vor Herre Jesu Christo! den hellige Johannes har været vidnet, og vore Fædre saae det saavel som vi, at Verden ligger i det Onde. Altid vare der mange, som løb paa den brede Vei til Fordærvelse, og selv de frommeste Guds Helgene vare ei fri for Synd, den stund de vandrede her, men trængde daglig til at fornyes i deres Sinds Aand; ja, den hellige Povel bekjender og siger: Brødre! jeg agter mig ikke at have grebet det, eller at jeg er allerede fuldkommen, men jeg jager derefter, at jeg maa gribe det, ligesom jeg er greben af Christo. Vi veed det jo med os selv, at saa gudfrygtige vare aldrig nogen Morgenstund vore Tanker, saa fuldelig korsfæstede vi aldrig det gamle Menneske med Synder og Begjærigheder, eller iførde det ny, som er skabt efter Gud, i Sandheds Reifærdighed og Hellighed, at vi ved Aftenrøden kunde staae blotte for Guds Aasyn og sige: i Dag have vi vandret med Dig uden Anstød, have fuldkommet den Gjerning, Du gav os at gjøre, ere blevne urokkede i Din Kjærlighed. Ak! nei, vil vi ikke hykle for os selv, da maa vi visselig ende vore frommeste Dage med Skamfuldhed for den Gud, som randsager Hjerter og prøver Nyrer, som seer inderligere og grandgiveligere, indtil Tanker og Begjæringer; vi maa sukke og sige: Herre! gik ikke i Dom med Din Tjener; thi Ingen, som lever, kan bestaae for Dit Ansigt; vi maa indflye til Guds Barmhertighed i Christo Jesu og kun der finde vor Saligheds Haab; hver Morgen maa vi bede om Naade og Kraft til at opreises med Christo og vandre i et nyt Levnet, til at renses fra Kjødets og Aandens Besmittelse; altid maa vi klage, at Troen saamanengang er skrøbelig, og Hjertet forsagt eller hovmodigt, og Haabet svagt, og Kjærligheden lunken, altid maa vi bede: Herre! rens mig af mine lønlige Brøst! Saadan er Verdens Skikkelse og Menneskets Vilkaar til alle Tider, det veed Enhver, som haver alvorlig beflittet sig paa at stride imod Synden og gjøre Guds Villie af Hjertet; men kommer der nu en Tid, da disse sofeklare Sandheder saabenbar fornægtes, da de paastaacs og bifaldes, at Verden er ikke ond, at Menneskene i Grunden ere gode, at de ei behøve at omvendes, men kun at blive endnu bedre, at de kan blive det, uden Bekymring, Kamp og Strid og Bøn, at de kan opfylde Loven og fortjene Guds Velbehag og Saligheden og trænge ei til Barmhertighed og Naade, kan vorde dydige, ei

Bibelske Prædikener

blot uden Jesu Tro og Hjelp, men uden Tro paa Gud, kommer der en saadan Tid, og den er jo kommen, o, visselig, da maa Enhver, som frygter Gud, bekjende, at en heel Omveltning og Forvandling maa skee i Aandens Verden, dersom ikke Guds-frygt og Dyd skal vige fra Jorden.

Vi veed det ogsaa, at aldrig var den Tid paa Jorden, da alle, som kaldte sig Christne, vare det i Sandhed, da alle de, som udvortes døbdes til Christum, iførde sig Ham, da alle, som sagde: Herre! Herre! gjorde den Himmelske Faders Villie. Ak! nei, vi læse det jo, hvorledes, alt i Apostlenes Dage, Hyklerie og Øien-skakthed indsneeg sig i Kirken, hvorledes mange vandrede som Christi Korsens Fiender, saa at det gode Navn, hvormed de vare kaldte, blev for deres Skyld til Spot blandt de Vantro. Ja, var ikke Judas Ischariot mellem de Tolv? sagde ikke Herren det Selv, at Klinten maa voxe blandt Hveden, til Høstdagen kommer? og naar vi see ud over de forbigangne Dage, naar vi give Agt paa dem, som sagde, at de vilde afluge Klinten, at de vilde gjøre, hvad der var over Apostlenes Evne, hvad Jesus forbød, o, da see vi det grandt, at det kun var Hyklerie og aandelig Hovmod og selvgjort Retfærdighed, som trivedes i disse adskilte Samfund, der kaldte sig rene, da bevares vi fra at forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, fra at foragte Guds Kirke, fordi den, ligesom Guds Jord, betrædes af mangel besmittet og vanhellig Fod. Vi see det jo vel, at det hører til det faldne Menneskes sørgelige Vilkaar, med sine Hænder at besmitte selv det Helligste, at agte Sandhedens dyrebare Klenodie ringe, naar det haves uanfægtet; vi see det, at saasnart den udvortes Trængsel stilledes, under hvilken Christi Kirke fødtes og gjenfødtes, da voxde Lunkenhed og Synd, alt som Aarene gik, da indsnege sig Vildfarelser, som det syndige Hjertes vanartige Børn; Aarvaagenhed og Kamp var da altid fornøden hos Ordets sande Tjenere, men derfor behøvedes ingenlunde altid en heel Forvandling og Fornyelse. Altid var der hos Menigheden, som fulgte Christum, en forborgen Kræft, som aad omkring sig, altid gjordes Lægedom behov, men ikke altid var det saa, at Bylden strakke sig til Hjerne og til Hjerte, at der, saa at tale, var et Straaesbred kun imellem Liv og Død, at Af-skjærelse og et synligt Underværk behøvedes til Frelse. Saaledes er det kun, naar Christendommens Grundsandheder saerbar foragtes og fornægtes, naar om Menneskets Saligheds Sag Løgn forkyndes som Sandhed, og Sandhed udskjældes for Løgn, men at det er saa nuomtide, det kan ikke nægtes, med mindre